

om vi end have meget forskellige Betragtninger, enige om, at det Dnsfeligste vilde være at opnaa Enighed mellem Tingene saavel paa dette som paa de andre Dissenspunkter. Jeg tror, at det Kløgeste, man kan gjøre, naar man venter, at det skal komme til et heldigt Resultat, er paa et saadant Mellemtrin som det nuværende slet ikke at omtale dette. Men nu paa de øvrige Punkter, hvordan gaar det saa? Lad os først se, hvorledes det gaar efter Flertalsforslaget med de personlige Understøttelser. Jeg forudsætter nu som givet, at Flertallets Vndringsforslag vil blive vedtaget, og naar man nu vil tænke sig, at Tillægsbevillingen fik den Skikkelse, som saaledes er foreslaaet af Flertallet, saa vilde vi se med Hensyn til de personlige Understøttelser, at først en Understøttelse til en Mand, der hedder Rasmussen, foreslaaes bevilget med 100 Kr. Det er en Understøttelse, som første Gang, — i Henhold til en Skrivelse fra Indenrigsministeren — har foreligget for Udvalget under 6te Februar dette Aar. Se vi imidlertid hen til et andet saadant Forhold, saa se vi, at der er f. Ex. en Understøttelse til en Veioptionsmands Enke, som i to Aar har foreligget Finantsudvalget og Folkethinget som noget Bekjendt, og for hvilket der foreligger to Afstemninger, som bevilge Pengene, men denne Understøttelse foreslaar Finantsudvalget negtet. Resultatet med Hensyn til de personlige Understøttelser vil altsaa efter Flertalsforslaget blive det, at de Understøttelser, som ere aldeles nye, hvor Trangen først er opstaaet i den allerførste Tid, anbefales til Bevilling, medens de Understøttelser, hvor Trangen er næsten to Aar gammel, foreslaaes negtede. Det stiller sig for mig, som om dette Resultat noget nærmer sig til det Modsatte af det, som man egentlig skulde tro vilde være det Naturlige. Se vi nu hen til de ordinære Bevillinger til Statshusholdningens Førelse, da er jo Principet det, at, hvad der har været nævnt paa tidligere behandlede Love, skal bort, og hvad der ikke har været nævnt, skal blive staaende. Men, naar vi se vent praktisk fra Statshusholdningens Side, hvorledes det stiller sig, saa viser det sig, at det, som Flertallet anbefaler til Bevilling, det er Pengene til alle de Foranstaltninger, som ubelukkende ere afholdte paa Regjeringens Skøn, uden at Folkethinget har anet Noget om det, hvorimod det, der negtes, det er Pengene til alle de Foranstaltninger, som Folkethinget, Landsthinget, Rigsdagen og Regjeringen tidligere mange Gange have forhandlet sammen og ere blevne enige om skulde udgives. Jeg skal nævne et Exempel. Det ærede Flertal anbefaler saaledes at give en Bevilling, som den høitærede Indenrigsminister har ladet afholde foreløbig paa sit eget Ansvar, nemlig til nogle Postbefordringer paa de sjællandske Jernbaner. Den høitærede Indenrigsminister har af egen Magtsfuldkommenhed gennemført, at, da nu de sjællandske Baner gik over fra at være privat til at

være Statsbaner, skulde der sættes et Løg mere i Gang og har som Følge deraf uden videre paa forventet Tillægsbevilling afholdt de nødvendige Udgifter til Postbefordringen derved. Dette Forslag anbefaler det ærede Flertal til Bevilling; derimod er der paa Herning-Skjern Banen i Henhold til Lov sat et Løg i Gang, og dette foreslaar det ærede Flertal skal negtes. Og saa her har jeg derfor en Følelse af, at Resultatet af Vedtagelsen af Flertallets Forslag vil blive det Modsatte af det, som man skulde vente, idet Flertallet anbefaler alt det — det er jo et overordentligt Tillidsvotum, og jeg antager, at den høie Regjering vil opfatte det saaledes —, som den høie Regjering har været ganske ene om at tænke paa og at gennemføre; men alt det, som Folkethinget tidligere har anbefalet som fornuftigt, det foreslaar det at negte Bevilling til. Se vi nu hen til de ekstraordinære Bevillinger, ja, saa er jo Forholdet noget anderledes der. Sammenlign vi der, hvad der foreslaaes bevilget af Flertallet, med, hvad der foreslaaes negtet, saa ser man, at det ærede Flertal ganske vist anbefaler flere Foranstaltninger til Bevilling — en enkelt af dem endog saa med høi Grad af Rundhaandethed og Liberalitet —, men derimod er der en stor Del, og det den allerførste Del, som det ærede Flertal foreslaar negtet. Hvad det ærede Flertal foreslaar vedtaget, findes opført i Tillæg B. Sp. 545—48. Naar jeg nævnte, at der deriblandt var et enkelt Punkt, som var behandlet med en stor Grad af Generositet, tænkte jeg nærmest paa en Udialelse, der findes det nævnte Sted vedrørende nogle Udgifter til Indretning af Postlokaler i Horsens, Saxtjøbing, ved Knudshoved og paa Sprogø, thi, saaledes som det vil ses under § 3, er Flertallet saa billig ikke alene at give Ministeriet den Bevilling, det forlanger, men endog saa det store Beløb af 3 Dae i Tilgift til Afrunding af Beløbet, en Generositet, som jeg forresten ikke veed, om den skal komme den ene, den anden eller tredje Udgiftspost tilgode. Hvad der foreslaaes negtet, er de fleste Bevillinger, nemlig naar der er særegne Forhold tilkæde, det vil sige, saagodt som alle de, hvor Bevillingen forud er bunden enten ved Lov eller ved kontraktmæssig Forpligtelse. Det ærede Flertal foreslaar saaledes at negte 1½ Million Kroner til Anlæg af de i Lov af 16de Juni 1879 omhandlede Jernbaner, 400,000 Kr., til Etablering af en Dampfærgeforbindelse over Oddegrund, at negte et stort Beløb til jydsk Baner, Noget til de sjællandske Baner, at negte Kjøbesummen for den østjydsk Baner, som der, som bekjendt, er Lov for, at negte 1 Mill. som det første Bidrag til en Dampfærgeforbindelse over Store Belt, det første Bidrag til Jernbane, Havn og Dampfærgeforbindelse ved Masnedø, uagtet der er en Lov af 23de April 1881, hvor netop disse Beløb anvises til Anvendelse og Udbetaling i dette Finantsaar. Ligeledes foreslaaes negtet et Beløb